

РЕШЕНИЕ

№ 3956

гр. София, 17.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 01.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2691** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е по жалба на Агенция по геодезия, картография и кадастър /АГКК/, представлявана от изпълнителния директор инж. В. К., срещу Решение № ППН-01-766/2019 от 19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с което по т. 1 се обявява жалба с вх. № ППН-01-766/25.07.2019г. за основателна, а с т. 2 на решението на основание чл. 58, § 2, б. „и“ във вр. с чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламент 2016/679 се налага 15000 лева административно наказание „имуществена санкция“ на АГКК за нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД, респ. чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент 2016/679

Изложени са подробни съображения за нищожност на оспореното решение, алтернативно решението се оспорва като незаконосъобразно – прието в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърденията са както следва: КЗЛД няма правомощия по отношение на Регламент 2016/679 доколкото мандата на комисията към постановяване на решението е бил изтекъл. Излагат се съображения за липса на мотиви към решението, както и за неговата необоснованост. Допълнително сочи, че са били взети всички мерки за заличаване на личните данни на лицето, както и че за последното не са настъпили неблагоприятни последици.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез юрк. Л. моли за уважаване на

жалбата.

Ответникът – Комисията за защита на личните данни за съдебно заседание редовно призван, не изпраща представител.

Заинтересованата страна А. С. П., за съдебно заседание редовно призвана, не се явява и не за представлява.

Административният съд С. – град, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба с вх. № ППН-01-766/25.07.2019г. на А. С. П. с твърдения, че на 24.07.2019г. след изписване на ЕГН в интернет, търсачка установила, че личните и данни се съдържат на стр.6 от сканирано копие на договор за възлагане на обществена поръчка на АГКК. В тази връзка сочи, че през 2015г. като представител на фирма участник при условията на чл. 14, ал. 4 т. 2 от ЗОП е представила пълномощно, съдържащо лични данни. Счита, че независимо от задължението за публикуване на информация в „профил на купувача“, то личните данни е следвало да бъдат заличени.

С писмо изх. № ППН-01-766#2/29.08.2019г. изпълнителният директор на АГКК е информиран за образуваното административно производство по реда на чл. 26 от АПК и е предоставен 7-дневен срок за писмено становище и представяне на относими доказателства. Със същото писмо АГКК е предупреден, че за неспазване на разпореждане на КЗЛД може да бъде наложена глоба по реда на чл. 83, § 5, б. „д“ от Регламент (ЕС) 2016/679. С писмо вх. № ППН-01-766#3/11.09.2019г. главният секретар на КЗЛД е уведомен, че пълномощното на А. С. П. е снето от интернет страницата на агенцията. Видно то протокол рег. № ППН-01-766#4/27.09.2019г. при извършена проверка на интернет страницата на АГКК, се установява, че файлът, включващ пълномощното към офертата с личните данни, е видим в първоначалният и вид. Според протокол рег. № ППН-01-766#10/10.10.2019г. при извършено въвеждане на ключови думи анелия симеонова петрова в гугъл сърч, търсачката открива и препраща към хипервръзката, съдържаща файла с поместен договор за обществена поръчка № ДД-24/10.03.2015г. и документацията към него, вкл. личните данни на жалбоподателката.

Видно от Протокол № 39 от заседание на КЗЛД от 02.10.2019г., по т. I, 9 е прието, че жалбата на А. С. П. е допустима за разглеждане, конституирани са страните в производството, назначено е разглеждане по същество в открито заседание на 06.11.2019г. С протокол № 45 от 06.11.2019г. по т. I, 4 е прието, че жалбата на П. е основателна, като е определено нарушението на АГКК и размера на административното наказание.

Изготвено е Решение № ППН-01-766/2019 от 19.11.2019г., в което е преповторено решението по Протокол № № 45 от 06.11.2019г. относно наложените административни наказания. Като мотиви в същото е изложено, че безспорно е установено обработване на лични данни на жалбоподателката. От една страна в пространно изложение е посочено, че личните данни е следвало да бъдат заличени, като се има предвид и чл. 36а, ал. 3 от ЗОП (ДВ, бр. 2016г.). Направена е съпоставка на принципите на „публичност и прозрачност“ и принципа „свеждане на данните до минимум“ чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД (отм.) чл. 5, § 1, б. „в“ от ОРЗД, като е изведено, че в случая е нарушен принципа на чл. 5, § 1, б. „в“ от ОРЗД, т.к. преследваната от АГКК цел осигуряване на публичност и прозрачност ще бъде постигната и без публикуване

на данни от документи за самоличност. От друга страна е прието, че личните данни са обработени в хипотезата на разпространение от агенцията на трети лица, в нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД, съответно чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Прието е още, че най-подходящите корективни мерки по см. на чл. 58, § 2 от ОРЗД /Общ регламент относно защита на данни/ е налагането на административно наказание – имуществена санкция. Същото е аргументирано с това, че нарушението е извършено и последиците са налице, поради което другите корективни мерки не биха могли да постигнат преследваната цел. Според комисията имуществената санкция ще има предупредително и възпитателно въздействие на администратора на личните данни.

При така установените факти съдът формира следните изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД. Подадена е в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на акта.

По съществото ѝ съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗЗЛД, КЗЛД е независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон. Тази своя функция комисията осъществява упражнявайки предоставени от закона правомощия, посочени в чл. 10, ал. 1 ЗЗЛД. Този административен орган е оправомощен да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон, както и жалби на трети лица във връзка с правата им по този закон - чл. 10, ал. 1, т. 7 ЗЗЛД, в редакцията му към постановяване на оспорения акт. За реализирането на тези правомощия законодателят е предвидил правомощия на комисията като колективен орган /чл. 38 ЗЗЛД/. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4-ма членове, като според чл. 9, ал. 3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. В конкретния случай оспореното решение е прието на заседание на комисията, проведено на 06.11.2019г., на което са присъствали четиримата членове, с единодушие, като същите са подписали оспорения акт /чл. 7, ал. 1 ЗЗЛД във връзка с чл. 4, ал. 1 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация/. Вярно е, че съгласно чл. 7 от ЗЗЛД, членовете на комисията и председателят ѝ се избират от Народното събрание, като същите са със законово определен петгодишен мандат. Неоснователно обаче е възражението на жалбоподателя за нищожност на оспореното решение, поради това, че към момента на постановяването му, а и 2 години преди това е бил изтекъл мандата на комисията. Действително нормата на чл. 7, ал. 2 от ЗЗЛД предвижда, че комисията се избира от Народното събрание за срок от 5 години. В закона обаче не е предвидено, че мандатът на комисията се прекратява с изтичането на срока, за който е избрана. От това по аргумент от противното следва, че комисията действа до избирането на нова такава. В конкретния случай комисията е действала именно при тази хипотеза, поради и което издаденото от нея решение не е нищожно, а напротив, издадено е в рамките на компетентността и в рамките на мандата, в който е действала. Спазена е установената писмена форма като оспореното решение съдържа изискуемите по силата на чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон – ЗЗЛД не съдържа специални изисквания към формата и

съдържанието на акта.

При постановяване на оспорения акт по отношение на АГКК не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната му само на това основание. Производството е започнало по писмено искане на физическо лице, съдържащо оплакване за нарушаване правата му по ЗЗЛД, т. е. искането е от компетентността на комисията, разпределено е на съответната дирекция за изготвяне на становище по допустимостта и основателността, изискано е становище на лицето, срещу които е подадена жалбата за нарушаване на правилата за обработване и съхраняване на лични данни, комисията се е произнесла по редовността и допустимостта на искането в заседание на 06.11.2019г., страните са уведомени за насроченото отрито заседание за разглеждане на жалбата по същество като им е дадена възможност да се запознаят със събраните по преписката доказателства и да изразят становище по тях.

По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби на закона по см. на чл. 146, т. 4 от АПК съдът съобрази следното:

Казано по-горе бе, че административното производство е било валидно започнато от заинтересовано лице. Законодателят не е въвел конкретни изисквания, на които следва да отговаря лицето, подател на жалбата. Напротив – използван е изразът „всяко лице“, т.е. техните лични данни могат да бъдат обработени незаконосъобразно и в случай, че преминават за първи път около сградата, входа или вътре в него между първи и втори етаж и пр.

По делото не се спори, а и се установява от протокол рег. № ППН-01-766#4/27.09.2019г. и протокол рег. № ППН-01-766#10/10.10.2019г., че към 10.10.2019г. жалбоподателят все още обработва лични данни на А. С. П., предоставени през 2015г. по повод участие на последната като представляващ участник при условията на чл. 14, ал. 4 т. 2 от ЗОП. Съдът споделя извода на Комисията, че с публикуваните лични данни, по същество пълномощно, съдържащо ЕГН, документ за самоличност и имена (л. 73 гръб), е нарушен принципа на чл. 5, § 1, б. „в“ от ОРЗД (чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД отм.) „свеждане на данните до минимум“, както и чл. 22б, ал. 3 от ЗОП (отм.). Споделя се и извода, че преследваната от АГКК цел за осигуряване на публичност и прозрачност по ЗОП може да бъде постигната и без публикуване на данни от документи за самоличност, респ. цялото пълномощно. Още повече, че същите „лични данни“ се намират в интернет пространството четири години, което надхвърля всякакви граници за допустимост.

Съдът обаче констатира, че неправилно е приложен материалният закон. Неправилно е определено извършеното нарушение, което е довело до неправилна индивидуализация на наложеното наказание.

Казано бе, че не е спорно по делото, че ответникът е нарушил ЗЗЛД и ЗОП (отм.) през 2015г. като е публикувал в „Профил на купувача“ лични данни на А. С. П., а именно ЕГН, номер на документ за самоличност и пр., съгласно приложено по делото копие от интернет страницата на жалбоподателя. Това нарушение обаче представлява такова по чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679, респ. чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД (отм.). Налице е незаконосъобразно обработване на лични данни, предвид, че нито в чл. 22б от ЗОП (отм.), още по-малко в чл. 36а от ЗОП има изискване за предоставяне, респ. обработване на лични данни от процесния вид. С други думи казано, жалбоподателят АГКК не е имал право да публикува в подържаният си профил на купувача коментираното по-горе пълномощно, съдържащо лични данни на

П. и трето лице. Дори и да се приеме разширителна тълкуване на чл. 22б, ал. 1 във вр. с ал. 3 от ЗОП(отм.), то все така е налице нарушение на чл. 6 от регламента. Все така жалбоподателят не е имал право да обработва процесните лични данни под формата на публикуване, евентуално същите е следвало да бъдат заличени.

Същественото в случая е, че прякото нарушение на закона изключва нарушаване на посочения принцип по чл. 5, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 - подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват („свеждане на данните до минимум“). В случая личните данни (ЕГН, номер на документ за самоличност и пр.) въобще не са подходящи за обработване по описания в Решение № ППН-01-766/2019 от 19.11.2019г. начин, още повече, че няма и такава цел закона (ЗОП). Обратното законът изрично забранява публикуването им. По мнение на настоящият съдебен състав принципа по чл. 5, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679 би могъл да бъде нарушен, в случай, че администраторът на лични данни има избор на поведение, т.е. дали и доколкото да обработи личните данни. Предвид, че има изрична забрана за обработване по определения начин, то няма как да се преценява свеждането на данните до минимум.

Що се касае до обстоятелството, че повече от четири готини коментираните лични данни се намират на интернет сайта на жалбоподателя, в профила на купувача, съответно могат да бъдат намерени чрез различни интернет търсачки, съдът счита, че това представлява нарушение по см. на чл. 2, ал. 2, т. 2 във вр. с т. 1 от ЗЗКИ (отм.), което пак ще иде да рече незаконосъобразно обработване, но не и съставомерност по чл. 5, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2016/679.

Неправилното определяне на вида и характера на нарушението от своя страна води до незаконосъобразно налагане на административното наказание по чл. 83, § 5, б. „а“ от Регламент (ЕС) 2016/679. Цитираната разпоредба е санкционна именно за нарушаване на основните принципи по чл. 5 от регламента, включително условията, свързани с даването на съгласие, в съответствие с членове 5, 6, 7 и 9.

По мнение на настоящият съдебен състав, предвид безспорно установеното нарушение, КЗЛД е следвало да ангажира отговорността на жалбоподателя чл. 86 от ЗЗЛД. Съдът обаче няма правомощие да изменя волята на надзорния орган, поради което Решение № ППН-01-766/2019 от 19.11.2019г. като незаконосъобразно следва да бъде отменено.

Водим от горното, Административен съд София град 28-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Агенция по геодезия, картография и кадастър, представлявана от изпълнителния директор инж. В. К., срещу Решение № ППН-01-766/2019 от 19.11.2019г. на Комисията за защита на личните данни, в частта по т. 2 на решението на основание чл. 58, § 2, б. „и“ във вр. с чл. 83, §5, б. „а“ от Регламент 2016/679 се налага 15000 лева административно наказание „имуществена санкция“ на АГКК за нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД, респ. чл. 5, § 1, б. „в“ от Регламент 2016/679.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Р. България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: